

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 740/05
05.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Горана Чавлине, Бате Цветковића, Слободана Рашића и Верољуба Цветковића, чланова већа и саветника Небојше Павловића, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА и др., због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности и одржавања јавног реда и мира из чл.23. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру и др., одлучујући о жалбама оптуженог ББ и браниоца оптуженог АА, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К.1248/03 од 24.12.2004. године, у седници већа одржаној у смислу чл.375. Законика о кривичном поступку, у присуству браниоца оптуженог АА адвоката АВ, а у одсуству уредно обавештених оптуженог АА и Републичког јавног тужиоца, дана 05.10.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе оптуженог ББ и браниоца оптуженог АА, и пресуда Окружног суда у Београду К.1248/03 од 24.12.2004. године, ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду К.1248/03 од 24.12.2004. године:

- оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности и одржавања јавног реда и мира из чл.23. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру и за исто осуђен на казну затвора у трајању од 1 - једне године, у коју се урачунава време проведено у притвору од 26.05. до 31.07.2003. године;

- оптужени ББ, оглашен је кривим због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности и одржавања јавног реда и мира из чл.23. став 1. Закона о јавном реду и миру и за исто осуђен на казну затвора у трајању од 7 - седам месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору од 26.05. до 31.07.2003. године;

- одлучено је да оптужени АА на име трошкова кривичног поступка плати укупно износ од 27.250,00 динара и то на име паушала износ од 4.000,00 динара а на име трошкова вештачења износ од 23.250,00 динара;

- одлучено је да оптужени ББ на име трошкова кривичног поступка плати укупно 12.250,00 динара и то на име паушала износ од 4.000,00 динара а на име трошкова вештачења износ од 8.250,00 динара.

Против означене пресуде Окружног суда у Београду, жалбе су изјавили:

- оптужени ББ, побијајући пресуду као неправилну и незакониту, са предлогом да Врховни суд уважењем

жалбе побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, односно да пресуду преиначи тако што ће га ослободити оптужбе да је извршио предметно кривично дело;

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд уважењем жалбе укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Бранилац оптуженог АА је у изјављеној жалби захтевао да заједно са оптуженим, у смислу чл.375. ЗКП буде обавештен о седници већа.

Републички јавни тужилац је у поднеску Ктж. 881/05 од 06.06.2005. године, предложио Врховном суду да одбије као неосноване жалбе оптуженог ББ и браниоца оптуженог АА и да потврди првостепену пресуду.

Пошто је поступљено у смислу чл.375. Законика о кривичном поступку, Врховни суд је одржао седницу већа, у присуству браниоца оптуженог АА, адвоката АБ, а у одсуству уредно обавештених оптуженог АА и Републичког јавног тужиоца, на којој седници је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао и у смислу чл.380. ЗКП, па је по оцени навода и предлога у изјављеним жалбама, предлога Републичког јавног тужиоца из цитираног поднеска и објашњења датих на седници већа, нашао:

Жалбе су неосноване.

У првостепеном поступку нису учињене, нити првостепена пресуда садржи оне битне повреде одредаба кривичног поступка а ни повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени, у смислу чл.380. ЗКП пази по службеној дужности.

Неосновани су жалбени наводи оптуженог ББ и браниоца оптуженог АА, којим оспоравају првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл.368. став 1. тач.11. ЗКП, јер жалбени суд налази да првостепена пресуда није донета повредом поступка ове врсте. Наиме, противно наводима у жалбама, пресуда је јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како су оптужени АА и ББ извршили предметна кривична дела и које су све радње предузели ради извршења истих. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичних дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда. Стога се у жалбама неосновано истиче супротно, а сасвим је друго питање да ли су ове чињенице правилно утврђење, што је питање чињеничног стања а не овог жалбеног основа.

По оцени овога суда, неосновани су жалбени наводи оптуженог ББ и браниоца оптуженог АА, којим оспоравају првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд правилно и свестрано ценећи изведене доказе и одбране оптужених, поуздано утврдио све оне чињенице које су одлучне за доношење законите одлуке у овој кривично-правној ствари и наведено образложење у првостепеној пресуди у свему прихвата жалбени суд, те на исто упућује.

У изјављеним жалбама се и не указује на постојање неке чињенице, околности или пак доказа који нису били цењени од стране првостепеног суда, а који би довели у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, већ се износи сопствена оцена изведених доказа и одбрана оптужених, што је све првостепени суд имао у виду и по налажењу овога суда правилно оценио и за своје закључке дао јасне, логичне и у свему прихватљиве разлоге.

Наиме, да су оптужени АА и ББ, починили радње описане у изреци побијане пресуде, произилази из исказа сведока - оштећених, полицајаца ОО и ОО1, у којима детаљно и јасно описују како су у критичној ситуацији били ометани у обављању послова безбедности и одржавању јавног реда и мира, што потврђују и сведоци СС и СС1, који у својим исказима јасно износе да су овлашћена службена лица у критичној ситуацији била ометана и то физичким отпором, а произилази и из медицинске документације и налаза вештака медицинске струке а у погледу повреда које је критичном приликом задобио оштећени полицајац ОО.

Стога су и жалбени наводи којима се оспорава чињенично стање, суштински засновани на ставу да није требало веровати сведоцима - оштећеним полицајцима, већ оптуженима АА и ББ, оцењени као неосновани жалбени наводи, и сем тога, о свему овоме, првостепени суд у побијаној пресуди на странама 14., 15. и 16. даје детаљне, јасне и логичне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, по оцени овога суда, првостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени радњи оптужених АА и ББ, па је правилно одлучио о њиховој кривици и правном квалификацијом из чл. 23. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру у односу на оптуженог АА и из чл.23. став 1. Закона о јавном реду и миру у односу на оптуженог ББ, правилно је примењен закон, јер се у радњама ових оптужених стичу објективна и субјективна битна обележја кривичних дела за која су оглашени кривим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Врховни суд налази да се жалбама оптуженог ББ и браниоца оптуженог АА, неосновано оспорава првостепена пресуда и због изречених казни.

Првостепени суд је правилно утврдио све околности из чл.41. ОКЗ које су од значаја за изрицање казне, исте навео у својој пресуди и у образложењу пресуде на стр.16. дао разлоге којима се руководио када је оптуженог АА за извршено већ цитирано кривично дело из чл.23. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру осудио на казну затвора у трајању од 1 - једне године, у коју ће се урачунати време проведено у притвору, а оптуженог ББ, за извршено већ цитирано кривично дело из чл.23. став 1. Закона о јавном реду и миру, на казну затвора у трајању од 7 - седам месеци, у коју ће се урачунати време проведено у притвору, које разлоге у свему прихвата и Врховни суд, јер налази да су овакве казне сразмерне друштвеној опасности извршених кривичних дела и степену кривичне одговорности оптужених као извршилаца, те да су такве казне у конкретном случају нужне да се у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из чл.5. став 2. ОКЗ оствари сврха кажњавања из чл.33. истог закона, па су стога и супротни жалбени наводи којима се оспорава првостепена пресуда због одлуке о изреченим казнама, оцењени као неосновани жалбени наводи.

Из изнетих разлога, а на основу чл.388. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Небојша Павловић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

вг